

STUDIUL 10

UCENICI DIN TOATE POPOARELE

Te salut dragul meu și mă bucur că putem să fim din nou împreună.

Dumnezeu pe pământ are un popor, Biblia confirmă acest lucru. Dar Dumnezeu niciodată nu a spus că mântuirea este un patrimoniu exclusiv al acestui popor. Bunul meu prieten, mântuirea este pentru toți locuitorii pământului, pentru toți bărbații și femeile care acceptă pe Dumnezeu ca și Creator, Răscumpărător și Mântuitor. Toți cei care îl vor accepta vor fi salvați. Așa a fost în fiecare perioadă a istoriei, chiar și în timpul poporului Israel. Faptul acesta nu-l spun de la mine ci profeții Vechiului Testament îl confirmă. Am putea citi, de exemplu în Isaia 56.4-8:

^{56:4} Căci așa vorbește Domnul: Famenilor, care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce-Mi este plăcut, și vor stărui în legământul Meu,

^{56:5} le voi da în Casa Mea și înăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bune decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge.

^{56:6} Și pe străinii, care se vor lipsi de Domnul ca să-I slujească, și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stărui în legământul Meu,

^{56:7} îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.

^{56:8} Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel: Voi mai strânge și alte popoare la cei strânși acum din el.

Înțelegi că în versetele acestea Dumnezeu vorbește despre fameni (eunuci), despre străini, despre cei risipiți din poporul Israel, vorbește despre toate popoarele. Mântuirea cum îți spuneam mai devreme, nu era doar pentru poporul Israel ci pentru toate națiunile pământului.

Este adevărat că Israel era o națiune politică, dar în primul rând poporul Israel era biserica lui Dumnezeu pe pământ. Ei trebuiau să fie o mărturie a mântuirii întregii lumi astfel încât neamurile să caute să intre în legământ cu Dumnezeu. Toți cei care aparțineau națiunilor păgâne aveau nevoie să iasă din închinarea idolatră, să abandoneze dumnezeii de proveniență umană și să recunoască pe singurul Dumnezeu din ceruri și de pe pământ.

Din nefericire Israel nu a înțeles mesajul divin, sau dacă l-a înțeles la început, cu timpul poporul a pierdut viziunea mesajului și misiunea la care îi chema acesta. Consecințele nu au întârziat să apară; s-au transformat într-un popor exclusivist care credea că mântuirea este un dar doar pentru el.

Ai putea să mă întrebi, oare nu spune Biblia că mântuirea vine de la iudei? Și este corect așa afirmă, dar nu spune că mântuirea este exclusiv pentru evrei. Cu durere, acest popor a pierdut spiritul misionar. Așa că orice biserică care pierde viziunea mondială a mesajului său va ajunge să fie o biserică egoistă, murind puțin câte puțin, transformându-se într-un fel de club religios. O așa biserică va avea ca și coloană vertebrală programele și întâlnirile religioase dar nu misiunea.

Privește la experiența lui Iona care a refuzat să-și îndeplinească misiunea pentru că el credea că cei din Ninive nu meritau salvarea. Ninivenii erau păgâni, oameni cruzi, destul de răi, dar nu acestea îi excludeau din planul de mântuire. Ce parere ai despre atitudinea lui Iona? Ce părere ai despre atitudinea lui Israel? Am putea să învățăm ceva? În ce ne ajută experiența lor?

Cunoașterea adevărului biblic este un privilegiu, dar în același timp este o responsabilitate. În a doua parte a studiului nostru vom vorbi despre acest lucru.

Cunoașterea adevărului nu poate fi motiv de îngâmfare. Nimeni nu poate să spună că stă bine doar pentru faptul că aparține poporului lui Dumnezeu. Această lecție ne-a fost arătat de Isus când a fost pe pământ. Să citim în Matei, 11,20-24

11:20 Atunci Isus a început să mustre cetățile în care fuseseră făcute cele mai multe din minunile Lui, pentru că nu se pocăiseră.

11:21 Vai de tine, Horazine! a zis El. Vai de tine, Betsaido! Căci, dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon minunile care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit, cu sac și cenușă.

11:22 De aceea vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi.

11:23 Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi pogorât până la Locuința morților; căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile, care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi.

11:24 De aceea, vă spun, că în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine.

În ziua judecății, pedeapsa pentru Sodoma va fi mai mică decât pentru tine. Spune-mi te rog, ce problemă aveau cetățile enumerate: Horazin, Betsaida, Capernaum? Nu cred că nu văzuse minuni din partea lui Isus sau că nu au primit cunostințe despre Evanghelie, ci din contră. Problema lor era că au ajuns să creadă că sunt un popor special, chiar pentru faptul că Isus umbla pe acele meleaguri. Credeau că mântuirea le aparține în mod exclusiv. Pierduse orice răspundere pentru misiune. Viata lor spirituală, și chiar misiune lor constă în a aduce jertfe și ofrande. Inventase o serie de reguli de care țineau cu tot dinadinsul: să nu faci mai mult de o mie de pași în Sabat, să nu culegi spice în Sabat...

Poporul lui Dumnezeu de astăzi ar putea să cadă în aceeași capcană ca și poporul iudeu? Am putea crede că organizarea unui concert cu jocuri de lumini și cu sunete perfecte, cu o organizare impecabilă, înseamnă împlinirea misiunii? Acum nu vreau să înțelegi că un concert de acest tip și organizat într-un mod cum s-a amintit ar fi ceva rau. Nicidecum. Ce vreau să spun este că concertul ar trebui să fie sfârșitul unui plan care a durat luni, în care membrii bisericii au căutat persoane pentru a le aduce la Hristos. Concertul ar trebui să fie "cireasa după tort".

Misiunea personală a fiecărui ucenic, a fiecărui membru a bisericii de a vorbi oamenilor despre planul de mântuire este de neînlocuit. Ar putea ca cineva să fugă de acest mandat sub pretextul că vrea

să facă ceva potrivit cu talentul său. Rugăciunea, studiul Bibliei, și lucrarea misionară, nu sunt talente ci sunt necesități spirituale, fără de care nu se poate crește în Isus.

Vom intra în a treia parte. Vedem pe Isus intrând triumfal în Ierusalim. Era o zi de sărbătoare, multă lume din toate părțile venise la Ierusalim printre care și niste greci. Ei s-au apropiat de Filip. Istoria lor este înregistrată în Evanghelia lui Ioan 12.1,2:

12:20 Niște Greci dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic,

12:21 s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat, și au zis: Domnule, am vrea să vedem pe Isus.

Personal mă emoționează expresia, “l-au rugat”; adică l-au implorat pentru că doreau să-L vadă pe Isus.

Se pare că majoritatea evreilor în acele zile erau preocupați pentru ritualul sărbătorii și credeau că nu este atât de important ca să ajute pe acești greci să întâlnească pe Isus. Grecii au căutat pe Filip, probabil pentru că numele acesta era un nume faimos și destul de popular între greci. Ca un detaliu, Filip I a fost tatăl lui Alexandru Macedon. Ce ne atrage atenția este că grecii l-au rugat pe ucenic să-i ducă la Isus.

Stii câte persoane astăzi în lume, mor fără să-L cunoască pe Isus? Astăzi avem nevoie de mai mulți Filipi, de tot mai mulți ucenici care să îndrepte atenția oamenilor către Isus. Ce ar fi dacă am încerca să uităm puțin de ritualul religios și să încercăm să înțelegem menirea bisericii. Din nefericire poporul lui Dumnezeu în perioada Domnului Isus nu a înțeles ce menire are biserica. Privind la noi astăzi, ne paste aceeași primejdie de a nu înțelege sau de a dilua natura misiunii noastre.

Isus a prezentat pilda bunului samaritean tocmai pentru a sublinia faptul că persoana căreia trebuie să-i prezentăm Evanghelia, nu este aceea care ne este cea mai simpatică sau ne cade cel mai bine. Evanghelia rupe orice barieră: de naționalitate, rasă, culoare, sex, clasă socială... Evanghelia este universală.

Ființa umană ca să fie evanghelizată are nevoie doar ca să fie un păcătos lipsit de harul lui Hristos. Această lecție apare în Luca 10. Noi vom citi doar versetele de la 29 la 33.

10:29 Dar el, care vroia să se îndreptățească, a zis lui Isus: Și cine este aproapele meu?

10:30 Isus a luat din nou cuvântul, și a zis: Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat, și l-au lăsat aproape mort.

10:31 Din întâmplare, se cobora pe același drum un preot; și, când a văzut pe omul acesta, a trecut înaintea pe alături.

10:32 Un Levit trecea și el prin locul acela; și când l-a văzut, a trecut înaintea pe alături.

10:33 Dar un Samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el, și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el.

În această parabolă putem observa că victima este leșinată, nu vorbește și din acest motiv nimeni nu poate identifica din ce regiune este, cărui loc aparține. Deasemenea vedem că este dezbrăcată, astfel încât nimeni nu poate spune cărei clase sociale aparține; este bogată sau săracă. Nici măcar nu are acte de identificare, așa că nici nu se poate afla numele său.

Ceea ce Isus vrea să ne învete, este că tot ceea ce trebuie să știm despre cineva, este că are nevoie de ajutorul nostru.

Vezi bunul meu prieten, preotul care a trecut pe acolo nu a înțeles mesajul, levitul care se presupune că stia Legea, deasemenea nu l-a înțeles. Trist dar adevărat, mesajul a fost înțeles doar de un samaritean, considerat în acele vremuri de către evrei unul care nici măcar nu avea drept la mântuire. Este destul de ironic, când vezi că o persoană care știe nu înțelege iar una care nu știe înțelege.

Totuși ar trebui să avem grijă, mare grijă ca parábola să ne ne facă să gândim rău despre pastorii de astăzi, despre cei care lucrează la “Templu”. Nu asta este învățătura ei. Priveste un exemplu. Dacă noi suntem membri ai unei biserici adventiste românești în Spania și ne este trimis un pastor spaniol ce vom spune? Il vom accepta? Sau ne vom opune cu desăvârșire, obligând Uniunea să ne trimită un pastor român. Oare am înțeles eu că Evanghelia nu are naționalitate sau cultura sau vreo alta graniță? Nu este așa dragul meu, că teoria este frumoasă, este rațională, logică și pare bună, dar când trebuie să o pui în practică ...

Bun, se pare că am ajuns la partea finală a studiului. Vom sublia încă o dată sensul universal al misiunii. Să citim ce spune în Matei 28, 18-19;

28:18 Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.

28:19 Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Misiunea noastră este de a face ucenici din lumea întreagă. Frontul de lucru este orice parte a pământului, nu doar locurile care par mai receptive la Evanghelie. De la începuturile existenței sale, biserica Adventista de Ziua a Saptea, a avut această viziune mondială, pe care noi astăzi nu putem să o pierdem sau să o înlocuim.

În 1874 când biserica noastră avea nu mai mult de 13 ani de când se organizase, a trimis un misionar într-o țară străină. Este vorba despre pastorul John N. Andrews. El a format biserica în Elveția. Astăzi ducem vestea bună în 209 țări din 232 care există în întreaga lume. Și deasemenea trebuie subliniat că predicăm Evanghelia în 921 de limbi și dialecte. Sunt doar 23 de țări unde nu am ajuns încă. Menționez că în mare parte sunt țări complet închise Evangheliei, țări în care convertirea unei persoane ar putea însemna moartea acesteia.

Programul de pregătire prin Școala de Sabat poate să fie un instrument de promovare a spiritului internațional pe care biserica noastră îl are. Te gândești că aceeași lecțiune, și în același timp, aproximativ, este studiată în toată lumea, în toate limbile. Chiar studiul din săptămâna aceasta este același în toate țările, este același în 921 de limbi și dialecte pe care le utilizăm în a predica Evanghelia.

Colecta Școlii de Sabat ajută pentru a evangheliza toate popoarele în mod special țările sărace, din lumea a treia. Iar colecta din Sabatul 13 este folosită pentru creșterea și dezvoltarea bisericii în locurile care încă sunt o provocare pentru evanghelizare.

Trebuie să fim atenți ca nu cumva să căutam să proclamăm, o biserică națională în loc de una internațională. Isus nu a murit doar pentru locuitorii unei țări sau doar pentru o anumită rasă. El a murit pentru toate ființele umane, pentru toate popoarele fără nici o excepție.

Tot ce poate avea nevoie o persoană este de a recunoaște drumul său păcătos și de a căuta să se așeze în brațele Mântuitorului. În acest sens, caută și fă ucenici din toate popoarele sub călăuzirea lui Dumnezeu!

Iți doresc o săptămână plină de binecuvântări cerești!